

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/615/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112210709
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112210709.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky: G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom v F. F., Ul. E. č. XXX/XX, proti odporcovi: C. G., nar. X.XX.XXXX, bytom v F. F., Ul. E. č. XXX/XX, v konaní o vydanie nehnuteľností, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 24. júna 2013, č. k. 22C/87/2012-70, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **zrušuje** a vec **vracia** okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľky zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení svojho odvolania uviedol, že navrhovateľka sa svojím návrhom domáhala vydania jej spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach, nachádzajúcich sa v k. ú. G. L., zapísaných na listoch vlastníctva č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX s odôvodnením, že ju odporca pri podpisovaní darovacej zmluvy uviedol do omylu keď využil jej ťažkú zdravotnú situáciu. Keď sa vydanie nehnuteľností s ním snažila riešiť mimosúdne, na jej pokusy nijako nereagoval. Písomne ho vyzvala listom zo dňa 27.10.2010 na vrátenie všetkých nehnuteľností, ktoré nadobudol na základe darovacej zmluvy zo dňa 21.05.2008. Navrhovateľka tvrdila, že konanie odporcu od samého počiatku voči nej a jej rodine hrubo porušuje dobré mravy, a preto ho v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka žiada o vrátenie daru. Odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril podaním zo dňa 6.5.2013, v ktorom uviedol, že odmieta dôvody uplatnenia nároku uvedené navrhovateľkou. Potvrdil, že je pravda, že mu navrhovateľka zaslala dopis, ktorým ho žiadala o mimosúdne vyrovnanie, pričom na tento dopis písomne nereagoval z dôvodu, že vec si spolu osobne vysvetlili pred obchodom s potravinami. S navrhovateľkou komunikuje, rovnako s jej ostatnou rodinou, okrem dcéry Q., ktorá ho slovné napadla. Uviedol, že výnos z podielov na nehnuteľnostiach, ktoré získal na základe darovacej zmluvy, vo výške 10,- eur ročne, odovzdáva príbuznej navrhovateľky z L., aby sa postarala o hrobové miesto jej nebohého otca C. G.. Keďže sa nespráva spôsobom porušujúcim dobré mravy, žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že na základe darovacej zmluvy zo dňa 21.5.2008, ktorá bola uzavretá medzi navrhovateľkou ako daryňou a odporcom ako obdarovaným, došlo k prevodu vlastníckeho práva navrhovateľky k spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach, nachádzajúcim sa v k.ú. G. L., ktoré boli v tom čase zapísané na navrhovateľku na

- LV č. XXXX ako parc.č. XX - trvalé trávne porasty o výmere 1533 m2 v podiele 1/16-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XX/X - orná pôda o výmere 2475 m2 v podiele 1/64-ina a parc.č. XX/X - orná pôda o výmere 2660 m2 v podiele 1/64-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XX - lesné pozemky o výmere 6398 m2 v podiele 7/96-ín
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX - orná pôda o výmere 2478 m2 v podiele 1/15-ina

- LV č. XXXX ako parc.č. XXX - orná pôda o výmere 2251 m2 v podiele 1/16-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX/X - orná pôda o výmere 3113 m2 v podiele 1/64-ina a parc.č. XXX/X - orná pôda o výmere 4489 m2 v podiele 1/64-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX - orná pôda o výmere 10.769 m2 v podiele 1/16-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX - lesné pozemky o výmere 78.332 m2 v podiele 7/96-ín
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX - lesné pozemky o výmere 12.762 m2 v podiele 1/16-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 8491 m2 v podiele 1/88-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX - orná pôda o výmere 7018 m2 v podiele 1/64-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX/X- trvalé trávne porasty o výmere 290 m2 v podiele 1/16-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XX/X - trvalé trávne porasty o výmere 26 m2 v podiele 1/16-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX/X trvalé trávne porasty o výmere 5989 m2 v podiele 1/16-ina
- LV č. XXXX ako parc.č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 138.554 m2 v podiele 1/88-ina na odporcu. Podpis navrhovateľky ako prevodkyne na dotknutej zmluve, bol overený Mestom Trenčianske Teplice dňa 21.5.2008. Navrhovateľka vo svojej výpovedi uviedla, že splnomocnila odporcu k tomu, aby nehnuteľnosti, ktoré neboli v dedičskom konaní po jej nebohom otcovi prejednané, boli prepísané na jej osobu. Potvrdila, že s odporcom sa poznajú niekoľko rokov, pričom s jej manželom sa dohodli, že odporca zabezpečí záležitosti ohľadom „neprededených“ nehnuteľností. Potvrdila, že v minulosti jej odporca doniesol peniaze za nejakú rolu, za čo sa mu chcela revanšovať, on však nič nežiadal. S odporcom sa dohodli, že pôjdu na mestský úrad, čo aj urobili. Išli motorovým vozidlom odporcu. Potom ako prišli na úrad, si sadli, ale nakoľko matrikárky boli pripravené, vošli do miestnosti, kde okrem nich (navrhovateľky, odporcu a matrikárky) neboli prítomné iné osoby. Na mestskom úrade v Trenčianskych Tepliciach jej odporca dal pred pracovníčkou podpísať pripravenú zmluvu, ktorú si však neprečítala, pretože bola vtedy psychicky na dne, nakoľko bola po chemoterapii, navrhovateľ jej v oboznámení sa so zmluvou nebránil. Nevedela odpovedať na otázku, čo sa domnievala, že podpisuje. V tomto smere iba uviedla, že „si myslela, že to podpisuje, že to vybavil na ňu.“ Odporca vo svojej výpovedi uviedol, že vždy sa snažil rodine navrhovateľky všemožne pomôcť a mal za to, že vzťahy sú veľmi dobré. Pri rozhovore s manželom navrhovateľky tomuto uviedol, že nemá kde poľovať, na čo manžel navrhovateľky povedal, že to sa vybaví, keďže jeho žena zdedila takéto nehnuteľnosti. Z tohto dôvodu zabezpečoval aj dedičské rozhodnutie v novom dodatočnom dedičskom konaní po otcovi navrhovateľky, s tým, že časť pozemkov odkúpi. Avšak po úmrtí matky navrhovateľky, prišiel za ním jej manžel so slzami v očiach, že nemajú peniaze, a preto im odporca požičal 15.000,- Sk, ktorých prevzatie navrhovateľka dodatočne podpísala. Až potom neskôr sa začalo spomínať, že ako protihodnotu by mohol dostať urbárske pozemky. S jej súhlasom vykonal obnovu dedičského konania, pričom s postupom pri vybavovaní potrebných záležitostí ju oboznámil. K úkonom si vždy privolával aj jej dcéru H.. Navrhovateľka vtedy nemala peniaze, a preto mu povedala, nech všetky výdavky v súvislosti s dedičským konaním zaplatí on. Až so značným odstupom sa dohodli u navrhovateľky doma, že nakoľko odporca má stále záujem o urbár na poľovanie, že by mohol dostať urbárne pozemky ako kompenzáciu. Po tom, čo bola spísaná darovacia zmluva na tieto pozemky, navrhovateľkina dcéra ho prostredníctvom advokáta vyzvala, aby tieto nehnuteľnosti (urbár) vrátil, na čo odporca reagoval tým, že jej povedal, že ich dostal za všetko, čo vybavil a že sa tým urovnali aj jeho finančné nároky voči navrhovateľke. Pozemky z urbáru chcel iba kvôli tomu, aby mal kde poľovať. Aj v súčasnosti výnos z týchto pozemkov dáva príbuznej navrhovateľky, aby sa starala o hrobové miesto otca navrhovateľky. Čo sa týka podpísania darovacej zmluvy na mestskom úrade, uviedol, že navrhovateľka si mala čas prečítať darovaciu zmluvu.

Na danú vec aplikoval súd ust. § 123, § 126 ods. 1, § 126 ods. 2, § 628 ods. 1, 2, § 630, § 49a, § 40a Občianskeho zákonníka, s odkazom na ktoré uviedol, že v konaní mal za preukázané, že navrhovateľka sa reivindikačnou žalobou domáhala vydania nehnuteľností, ktorých vlastnícke právo na základe darovacej zmluvy previedla na odporcu, ktorou vlastník veci uplatňuje vydanie veci proti tomu, kto mu ju neoprávnene zadržuje. Základnou podmienkou úspechu takejto žaloby je preukázanie vlastníckeho práva navrhovateľa. Navrhovateľka svoje vlastnícke právo odvodzovala od výzvy, adresovanej odporcovi na vrátenie daru, nakoľko dospela k záveru, že sa voči nej a jej rodine správa tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy, nakoľko k zániku darovacieho vzťahu podľa § 630 Obč.zák. dochádza na základe jednostranného právneho úkonu darcu voči obdarovanému, ktorý hrubo porušil dobré mravy svojím správaním k darcovi, alebo členom jeho rodiny. Právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú stav, ktorý má právnu istotu, požíva právnu ochranu s tým, že záväznosť z neho vyplývajúcu zobrali na seba zmluvné strany samy a dobrovoľne. Predpokladom vrátenia daru je len také negatívne správanie sa obdarovaného, ktoré vzhľadom na všetky významné okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Z vykonaného dokazovania, najmä výsluchu účastníkov mal súd preukázané, že navrhovateľka a odporca sú osobami, ktoré majú k sebe blízky vzťah, v minulosti jej tento vybavoval rôzne záležitosti, za čo nedostal finančnú kompenzáciu. Z uvedeného súd vyvodil, že vzťahy medzi účastníkmi konania mali charakter priateľský. K narušeniu týchto dobrých vzťahov však došlo práve pri spisovaní darovacej zmluvy zo dňa 21.5.2008. Navrhovateľka počas celého konania uvádzala, že odporca ju pri spisovaní darovacej zmluvy uviedol do omylu, využil jej ťažkú zdravotnú situáciu, a preto takéto jeho konanie od počiatku voči nej a jej rodine hrubo porušuje dobré mravy. Navrhovateľke sa podľa názoru súdu nepodarilo nijakým spôsobom preukázať, že odporca ju pri spisovaní darovacej zmluvy uviedol do omylu. Aj z jej výpovede mal súd preukázané, že navrhovateľka mala dostatok času oboznámiť sa so zmluvou, túto si prečítať; nikto jej nebránil, aby sa s obsahom zmluvy oboznámila. To, že navrhovateľka pre ňou tvrdenú krátkosť času toto neurobila, nemôže ísť na ľarchu odporcovi, ktorý jej nebránil, aby si zmluvu prečítala. Podľa názoru súdu, tak nebolo preukázané jej tvrdenie, že odporca ju uviedol do omylu. Súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2008, v ktorom bola vyslovená právna veta: „Osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, je povinná si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu.“ Súd taktiež uvádza, že aj v prípade preukázania vyvolaného omylu by sa navrhovateľka nemohla úspešne domáhať vydania darovaných nehnuteľností, pretože nie je ich vlastníčkou ani oprávnenou držiteľkou, ale určenia neplatnosti darovacej zmluvy, čo však nie je prejednávany prípad. Hrubé porušenie dobrých mravov vidí navrhovateľka v údajnom správaní sa odporcu pri spisovaní darovacej zmluvy, ktorú skutočnosť nemal súd za podstatnú pre rozhodnutie vo veci. Podľa názoru súdu k uvedenému správaniu obdarovaného (ktoré hrubo porušuje dobré mravy) môže dôjsť v akomkoľvek časovom odstupe od uzavretia darovacej zmluvy, pričom navrhovateľka po uzavretí darovacej zmluvy správanie odporcu, ktoré hrubo porušuje dobré mravy ani netvrdila. To, že odporca jej písomne neodpovedal na list, nie je možné považovať za správanie, ktoré hrubo porušuje dobré mravy. Súd naopak pozitívne hodnotil správanie odporcu spočívajúce v tom, že tento výnos z darovaných nehnuteľností poukazuje príbuznej, ktorá sa stará o hrob nebohého otca navrhovateľky, aj počas súdneho pojednávania vystupuje voči navrhovateľke veľmi zmierlivo a slušne napriek jej viacerým slovným atakom voči nemu. Keďže teda navrhovateľka opodstatnenosť uplatneného nároku nepreukázala, súd jej návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p v spojení s § 150 Občianskeho súdneho poriadku a odporcovi, ktorý mal v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal z dôvodu majetkových, zárobkových a zdravotných dôvodov na strane navrhovateľky, keď mal preukázané, že táto je osobou s nízkym príjmom, ktorá poberá iba starobný dôchodok, pričom ani jej zdravotný stav nie je veľmi priaznivý.

Rozsudok okresného súdu v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla navrhovateľka a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prípadne aby tento zmenil, a to tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie. V odôvodnení svojho odvolania uviedla, že podľa jej názoru nesprávne vyhodnotil súd prvého stupňa právny a skutkový stav veci a na základe neho aj nesprávne rozhodol. Uviedla, že mala snahu mimosúdne s odporcom veci vyriešiť, avšak tento ju ignoroval. Trvala na všetkých dôvodoch od ktorých odvodzuje opodstatnenosť svojho návrhu, uvedených v konaní. Vzťah k odporcovi nepovažuje za blízky a pokiaľ ide o ním tvrdené investície, tak o týchto nemá žiadnu vedomosť, nehovoriac o tom, že by boli v porovnateľnej miere v hodnote veci, ktorá mala byť predmetom darovacej zmluvy.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu, žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' navrhovateľku na náhradu trov odvolacieho konania spolu vo výške 67,88 eur. Uviedol, že súd prvého stupňa podrobne a spoľahlivo zistil skutkový stav, a preto považuje odvolanie za účelové a dôvody v ňom uvedené za právne irelevantné. Navrhovateľke sa nepodarilo preukázať, že by sa odporca správal takým spôsobom, ktorý by založil na jej strane právo na vrátenie daru, a preto považoval jej návrh za nedôvodný.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p., preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia zrušiť

a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom na dôvodnosť odvolania navrhovateľky.

Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, navrhovateľka sa domáha vydania nehnuteľností zo strany odporcu, ktoré sú v prospech neho toho času zapísané na príslušných LV na základe darovacej zmluvy zo dňa 21.05.2008, dôvodiac skutkovými okolnosťami, spočívajúcimi v tom, že pri uzatváraní darovacej zmluvy ju jednak odporca uviedol do omylu, keď využil jej ťažkú zdravotnú situáciu a jednak z toho dôvodu, že v čase podpisu darovacej zmluvy si túto neprečítala, pretože bola psychicky na dne, keďže bola po chemoterapeutickej liečbe. V návrhu svoj nárok právne kvalifikovala ako vrátenie daru, ustanovením § 630 Občianskeho zákonníka.

Občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu navrhovateľom požadovaný právny vzťah alebo právo je, alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo návrhu vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.

V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľka sa domáha ochrany svojho vlastníckeho práva prostredníctvom žaloby na vydanie nehnuteľností, ktorá je typickou vlastníckou žalobou, ktorou vlastník veci uplatňuje vydanie veci proti tomu, kto mu ju neoprávnene zadržuje. Ide o žalobu na plnenie / § 80 písm. b/ O.s.p./, ktorá má vždy prednosť pred žalobou určovacou. Rovnako je pravdou, že základnou podmienkou úspechu takejto žaloby je preukázanie vlastníckeho práva navrhovateľa. Bez jeho preukázania, nie je totiž navrhovateľ aktívne legitimovaný domáhať sa ochrany, ktorá mu prislúcha ako vlastníkovi. Uplatneniu nároku vlastníka na súde nemôže brániť skutočnosť, že je v katastri ako vlastník zapísaná iná osoba. V prípade rozporu medzi právnym stavom evidovaným v katastri nehnuteľností a skutočným stavom, musí súd vychádzať zo skutočného stavu, teda je oprávnený v konaní o vlastníckej žalobe riešiť ako predbežnú otázku vlastnícke právo k nehnuteľnosti, pričom je oprávnený posudzovať ako predbežné otázky aj to, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, vysporiadať sa so vznesenou námietkou relatívnej neplatnosti zmluvy, príp. s inými skutočnosťami, ktoré majú za následok nesúlad medzi stavom v katastri a skutočným stavom a majú za následok preukázanie vlastníckeho práva navrhovateľa v konaní. Nie je teda pravdou, že v prípade zistenia dôvodov vedúcich či už k absolútnej neplatnosti v tomto prípade darovacej zmluvy, na existenciu ktorej musí súd prihliadať v každom prípade bez toho, aby sa jej účastník domáhal, alebo relatívnej neplatnosti zmluvy, ktorej je potrebné sa však na rozdiel od absolútnej neplatnosti námietkou dovoľávať, nie je uvedené možné riešiť v tomto konaní, ale je potrebné samostatné konanie, v ktorom by sa navrhovateľka mala domáhať neplatnosti darovacej zmluvy, pretože skúmanie platnosti takéhoto právneho úkonu, naviac za existencie skutkových tvrdení, ktoré v prípade ich preukázania môžu mať za následok jeho neplatnosť, v dôsledku ktorej by bolo postavenie navrhovateľka ako vlastníčky predmetných nehnuteľností preukázané, je prirodzenou súčasťou postupu súdu v konaní aj o takejto vlastníckej žalobe.

Na to, aby išlo o platný právny úkon, zákon vyžaduje splnenie určitých predpokladov, čo do jeho náležitostí /§ 37 OZ/, ako aj ďalších predpokladov týkajúcich sa osoby konajúceho subjektu /§38 OZ/, dovolenosti právneho úkonu /§ 39 OZ/, formy / 40 ods. 1 OZ/. Jedným z následkov právneho úkonu, ktorý nebol z hľadiska uvedených ust. urobený platne, je jeho absolútna neplatnosť, ktorá pôsobí automaticky zo zákona /ex lege/ a to od začiatku /ex tunc/, bez ohľadu na to, či sa tejto neplatnosti niekto dovoľal. Preto právne účinky, t.j. subjektívne občianske práva z takto absolútne neplatného právneho úkonu nevzniknú /preto sa o.i. nevyžaduje súdny výrok určujúci neplatnosť právneho úkonu/. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada z úradnej povinnosti /ex offio/, najmä však v situácii, keď sa na základe takéhoto právneho úkonu priznáva právo, alebo sa právo odmieta. Účastník konania v takomto prípade nemusí tvrdiť a namietať neplatnosť právneho úkonu, pretože súd je povinný skúmať všetky dôvody absolútnej neplatnosti, o to viac, ak skutkové tvrdenia účastníka v konaní svedčia v prospech tohto záveru, samozrejme za podmienky,

že tieto budú aj skutočne preukázané. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, ak na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, pretože sa naň hľadí, ako keby nebol vôbec uzavretý, pretože na základe neho k prevodu nehnuteľností nemohlo fakticky dôjsť a teda žiadne osoby na základe neho nemohli nehnuteľnosti nadobudnúť.

Relatívna neplatnosť právneho úkonu spočíva v tom, že právny úkon, pri ktorom je daný dôvod relatívnej neplatnosti /prípady sú taxatívne vymedzené v ust. § 40a OZ/ sa považuje za platný, pokiaľ sa ten, kto je ním dotknutý, neplatnosti dôvodne nedovolá, teda táto nenastáva ako v prípade absolútnej neplatnosti priamo zo zákona. Dovolávať sa relatívnej neplatnosti voči účastníkovi právneho úkonu možno aj v prebiehajúcom súdnom spore vo forme námietky, alebo procesnej obrany v prípade žaloby na plnenie, o ktorú ide aj v tomto prípade. Nesprávny je preto názor súdu prvého stupňa, že aj v prípade preukázania vyvolaného omylu by sa navrhovateľka nemohla úspešne v tomto konaní domáhať vydania darovaných nehnuteľností, pretože nie je ich vlastníčkou ani oprávnenou držiteľkou, ale v samostatnom konaní určenia neplatnosti darovacej zmluvy.

Je pravdou, že v preskúmvanej veci navrhovateľka domáhajúc sa vydania dotknutých nehnuteľností svoj nárok právne kvalifikovala len ust. § 630 OZ ako vrátenie daru, z pohľadu ktorého ust. aj nárok navrhovateľky súd prvého stupňa posudzoval, avšak ňou tvrdené skutkové okolnosti, od ktorých v prevažnej miere odvodzuje opodstatnenosť uplatneného nároku na vydanie nehnuteľností by samozrejme pre prípad ich preukázania, nevyhnutne viedli k záveru o neplatnosti právneho úkonu darovacej zmluvy a to či už z pohľadu absolútnej neplatnosti, na ktorú má súd prihliadať z úradnej povinnosti bez toho aby sa jej účastník dovolával a ktorou sa súd prvého stupňa nezaoberal vôbec napriek tvrdeniu navrhovateľky, že v čase podpisu darovacej zmluvy, ako uvádzala bola vo veľmi zlom zdravotnom stave, bola na „dne“, po chemoterapeutickej liečbe, čím je na mieste dôvodná pochybnosť v tom smere, či v čase podpisu predmetnej darovacej zmluvy v dôsledku svojho zdravotného stavu bola v dostatočnom rozsahu spôsobilá na právne úkony, resp. či nekonala v náhlejšej duševnej poruche plynúcej z jej zdravotného stavu, pričom tieto vady majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu z hľadiska ust. § 38 OZ. Rovnako ide o ďalšie jej tvrdenia spočívajúce v tom, že jej úmyslom nikdy nebolo dotknuté nehnuteľnosti odporcovi darovať, že pokiaľ zmluvu podpísala konala v omyle, spočívajúcom v tom, že ide o usporiadanie nehnuteľností v jej prospech, ktoré je potrebné posudzovať z hľadiska zákonných dôvodov vedúcich či už k absolútnej, alebo relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy. Pri ich strete má prednosť absolútna neplatnosť právneho úkonu pred relatívnou. Až následne po doplnení dokazovania na tieto skutkové tvrdenia a ich vyhodnotení z hľadiska dopadu na platnosť darovacej zmluvy, možno posúdiť právne postavenie navrhovateľky vo vzťahu k zmluvou dotknutým nehnuteľnostiam a súčasne jej nárok na ich vydanie z hľadiska jeho opodstatnenosti, a to napriek jeho kvalifikovaniu navrhovateľkou výlučne ust. § 630 OZ, pretože právnou kvalifikáciou nároku účastníkom, súd nie je viazaný.

Z uvedených dôvodov preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvého stupňa za použitia § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušiť a vec vrátiť podľa ods. 2 tohto ustanovenia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa po vrátení veci bude doplniť dokazovanie v naznačenom smere, jeho výsledky vyhodnotiť a následne opätovne vo veci rozhodnúť.

V novom rozhodnutí vo veci okresný súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .